

Sygn. akt III UK 153/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania Z. [...] w L.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem zainteresowanych: A. D. i A. W. o wysokość podstawy wymiaru składek
na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację Z. [...] w L. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 listopada 2013 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. z dnia 8 maja 2012 r. w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zainteresowanego A. W. jako pracownika zatrudnionego w Z. [...] w L. w miesiącach grudniu 2009 r., lutym, marcu, kwietniu i grudniu 2010 r. oraz w lutym, marcu i kwietniu 2011 r.

W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że A.W. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Z. [...] w L. na stanowisku p.o. kierownika sekcji technicznej. Ponadto zainteresowany był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia

zawartej z A. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą C. [...] w L., przedmiotem której było pełnienie dyżurów przy zimowym utrzymaniu dróg wojewódzkich, co było efektem realizacji umów zawartych pomiędzy Z. [...] a A. D.. W ocenie Sądów czynności wykonywane w ramach umowy cywilnoprawnej mieściły się w zakresie obowiązków wykonywanych przez A. W. w ramach umowy o pracę na rzecz jego dotychczasowego pracodawcy. Mając powyższe na uwadze Sądy przyjęły, że praca świadczona na podstawie umowy cywilnoprawnej była wykonywana na rzecz pracodawcy, czyli Z. [...] w L., co oznacza że w sprawie należało zastosować art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.). Zgodnie z powyższym przepisem za pracownika uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. W takim przypadku natomiast zgodnie z art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe powinno uwzględnić się również przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł Z. [...] w L., zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych na skutek przyjęcia, że dyżury pełnione przez zainteresowanego A. W. na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z A. D. były wykonywane na rzecz pracodawcy, czyli Z. [...] w L..

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, wynikającą z błędnego zastosowania przez Sąd drugiej instancji przepisu wskazanego w podstawie skargi kasacyjnej przy automatycznym przejęciu ustaleń faktycznych oraz wywodów prawnych Sądu Okręgowego w L.

jako swoich, pomimo oczywistości faktu, że prace wykonywane przez A. W. w ramach zawartej umowy zlecenia nie były wykonywane na rzecz jego pracodawcy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, niepubl.), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, niepubl.).

Ponadto zauważyć należy, że nie może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną skarga, w której przypadku oczywista zasadność miałaby wynikać z przyjęcia przez sąd stanowiska wynikającego z utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., IV CSK 349/14, niepubl.). Powyższy argument będzie miał szczególne znaczenie w niniejszej sprawie, gdyż Sądy obydwu instancji oparły się bowiem na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r. (II UZP 6/09, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46), w której przyjęto, że pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy. Pogląd powyższy został następnie zaaprobowany w późniejszym orzecznictwie, w tym przykładowo w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2010 r. (I UK 259/09, niepubl.), z dnia 18 października 2011 r. (III UK 22/11, OSNP 2012 nr

21-22, poz. 266), z dnia 11 maja 2012 r. (I UK 5/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 117), z dnia 6 lutego 2014 r. (II UK 279/13, niepubl.), z dnia 3 kwietnia 2014 r. (II UK 399/13, niepubl.), z dnia 6 maja 2014 r. (II UK 442/13, niepubl.), czy też z dnia 4 czerwca 2014 r. (II UK 482/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).